

РЕШЕНИЕ

№ 3122

гр. София, 14.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **2119** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на А. Д. К., чрез пълномощника му-адв.К. Д.-САК, срещу Решение №20023905/26.02.2021 г. по адм. дело №8501/2020 г. по описа на Софийския районен съд, с което СРС, НО, 10-ти състав е потвърдил Заповед за задържане на лице с рег. №22633-1658/ 19.06.2020г., издадена от мл. инспектор Г. А. Г. от 02 РУ - СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, поради „достатъчно данни за извършено престъпление”, е задържан за срок до 24 часа А. Д. К. с ЕГН [ЕГН].

Иска се оспореното решение и оставената с него в сила заповед за полицейско задържане да бъдат отменени.

Наведеното касационно основание за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания, е за неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост.-чл.209, т.3, предл.1 и 3 АПК, аргументирано в жалбата.

В о.с.з. пред АССГ касаторът, чрез процесуалния си представител-адв.Д., поддържа жалбата и мои за уважаването ѝ по съображенията, изложени в нея, както и за присъждането на направените разноски.

Ответникът не се представлява в о.с.з., но чрез процесуалния си представител-юрк. Г.

преди с.з. депозира писмени бележки по съществуто на спора, в които аргументира неоснователността на жалбата и заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за неоснователна, прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно и допустимо и правилно.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка и изложената подробна правна аргументация за законосъобразност на Заповед за задържане на лице с рег. №2263з-1658/ 19.06.2020 г., издадена от мл. инспектор Г. А. Г. от 02 РУ – СДВР се споделя изцяло от касационната инстанция, поради което АССГ на основание чл.221, ал.2 АПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл.30, ал.1 от Конституцията на Република България /КРБ/ всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Разпоредбата на чл.30, ал.2 КРБ предвижда, че никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или на друго посегателство върху личната неприкосновеност освен при условията и по реда, определени със закон. Съгласно чл.30, ал.3, изр.1 КРБ единствено и само в изрично посочените от закона неотложни случаи компетентните държавни органи могат да задържат гражданин, за което незабавно уведомяват органите на съдебната власт. В срок от 24 часа от задържането органът на съдебната власт се произнася по неговата законосъобразност, постановява чл.30, ал.3, изр.2 КРБ.

В съотв. с член 5, § 1, изр.1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи, ратифицирана със закон на Народното събрание от 31 юли 1992 г. /ДВ, бр. 66 от 1992 г./, в сила за Република България от 7 септември 1992 г. /“Европейска конвенция за правата на човека” – ЕКПЧ/, всеки има право на свобода и сигурност. Тази разпоредба защитава физическата свобода на лицето, която Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/ разглежда заедно с правата по чл.2, чл.3 и чл.4 ЕКПЧ като първите по степен сред основните права, които защитават физическата сигурност на лицето.

След прогласяването му и за да го гарантира, член 5, § 1, изр.2 ЕКПЧ постановява, че никой не може да бъде лишен от свобода освен в изрично посочените в б.“а” - б.“г” случаи и само в съответствие с процедури, предвидени от закона. В юриспруденцията на ЕСПЧ трайно са изведени няколко стандарта при закрилата на това право. Първият е изчерпателност на изключенията по член 5, § 1, изр.2, б.“а” – б.“г” ЕКПЧ, чието тълкуване трябва да е задължително стриктно, а разширителните обосновки при приложението им са недопустими /решение на ЕСПЧ от 22.02.1989 г. по дело С. v I., жалба № 11152/84 - § 41/. Целта е да се гарантира, че никой няма да бъде произволно лишен от свобода на основание, което не е предвидено в конвенцията. Вторият е

законност на лишаването от свобода по националния закон, както от процесуална, така и от материалноправна страна.

За целта член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ гарантират сбор от материалноправни права, свеждащи до минимум рисковете от произвол при лишаване от свобода. Такова е правото по член 5, § 2 ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста си при задължение на държавата чрез компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Процесното задържане покрива стандарта за законност и за непроизволност като основополагащи общи принципи при ограниченията на правото на свобода и сигурност.

В съотв с. чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР и член 5, § 1, изр.2 и § 2 ЕКПЧ, Заповед за задържане на лице с рег. №22633-1658/ 19.06.2020 г. съдържа ясни, макар и недостатъчни фактически основания, относими към конкретното поведение на задържаното лице. Заповедта обаче е косвено мотивирана и чрез материалите от преписката, което е допустимо съгласно установената задължителна съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС на РБ/. В тях се съдържат достатъчно конкретни данни, които да обосноват задържането и с които касаторът е могъл да се запознае и да организира защитата си преди подаването на жалбата до СРС. По делото е установено от фактическа страна, че в конкретния случай от момента, в който полицейски екип на 02 РУ - СДВР е получил сигнал от Г. Н. и е отишъл на адреса:гр. С.,[жк]І, [жилищен адрес] което е станало преди задържането на К., полицаите са имали данни за поведението му, тъй като той и пред полицаите е продължил да заплашва Н. с физическа саморазправа, а към органите на реда е отправил обиди и заплахи, че ще ги уволни. Тези действия и думи на К. са били достатъчни, за да се приеме, че същият с действията си се държи непристойно, нарушава обществения ред и общоприетите норми на поведение в обществото и спрямо органите на реда в частност. На 19-20 юни 2020 г. са били предприети действия по разследване на поведението на К. - били са изготвени Докладни записки и са били снети сведения от очевидци на случая. За да не продължава нарушаването на обществения ред от страна на К. и за да бъде изяснен случаят той е бил задържан, а след като е бил разпитан - е бил и освободен.

Заповедта по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка която цели чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпления или да се укрие. Тя е и с цел - отпочване на процедура по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР предполага наличие на данни, от които да се направи обосновано предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление и за наличието на обективна необходимост от прилагане на принудителната административна мярка, като тази ПАМ е с превантивна функция - цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване. В случая, тези критерии са спазени.

В случая ограничаването на правата на касатора не е по-значително от необходимото за целта./Решение № 5070 от 24.04.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3527/2016 г., V о. ; Решение № 7349 от 13.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 3903/2016 г., V о.; Решение № 13906 от 19.12.2016 г. на ВАС по адм. д. № 11066/2015 г., V о.; Решение № 363 от 12.01.2017 г. на ВАС по адм. д. № 10527/2015 г., V о.; /.

Само за пълнота на мотивите съдът сочи, че оплакванията на касатора, изложени в жалбата до СРС за упражнено спрямо него физическо насилие, за което се е снабдил със СМУ №415/22.06.20 г. касаят условията на задържане и са неотносими към законосъобразността на заповедта за задържане. Защита срещу условията на задържане, съотв. фактическите действия извършени спрямо него, ако същите представляват прекомерна употреба на сила и полицейски произвол, може да бъде поискана, съотв. получена в др. съдебно производство по реда на ЗОДОВ.

По изложените съображения, правилното съдебно решение се оставя в сила.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК, вр.чл.228 АПК правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение, което съдът, предвид предмета на делото, обема и качеството на реално осъществената защита, определя в размер на 100 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, АССГ, XII касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА срещу Решение №20023905/26.02.2021 г. по адм. дело №8501/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА А. Д. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.223 АПК/.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

2.

1.